

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 750/ 16 lipca 2023 ISSN 2080-0010

XV Niedziela Zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 55, 10-11

Czytanie z Księgi proroka Izajasza: Tak mówi Pan Bóg: «Podobnie jak ulewa i śnieg spadają z nieba i tam nie powracają, dopóki nie nawodnią ziemi, nie użyźnią jej i nie zapewnią urodzaju, tak iż wydaje nasienie dla siewcy i chleb dla jedzącego, tak słowo, które wychodzi z ust moich, nie wraca do Mnie bezowocne, zanim wpierw nie dokona tego, co chciałem, i nie spełni pomyślnie swego posłannictwa»

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 65 (64), 10abcd. 10e-11. 12-13. 14

Na żyznej ziemi ziarno wyda plony

Nawiedziłeś i nawodniłeś ziemię, *
wzbogaciłeś ją obficie.
Strumień Boży wezbrał wodami, *
przygotowałeś im zboże.

I tak uprawiłeś ziemię: *
Nawodniłeś jej bruzdy, wyrównałeś jej skiby,
spulchniłeś ją deszczami *
i pobłogosławiłeś plonom.

Rok uwierzyliście swoimi dobrami, *
tam gdzie przejdiesz, wzbudzasz urodzaje.
Stepowe pastwiska są pełne rosy, *
a wzgórza przepasane weselem.

Łąki się stroją trzodami, *
doliny okrywają się zbożem,
razem śpiewają *
i wznoszą okrzyki radości.

DRUGIE CZYTANIE

Rz 8, 18-23

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Rzymian: Bracia: Sądzę, że cierpień teraźniejszych nie można stawiać na równi z chwałą, która ma się w nas objawić. Bo stworzenie z upragnieniem oczekuje objawienia się synów Bożych. Stworzenie bowiem zostało poddane marności – nie z własnej chęci, ale ze względu na Tego, który je poddał – w nadziei, że również i ono zostanie wyzwolone z niewoli zepsucia, by uczestniczyć w wolności i chwale dzieci Bożych. Wiemy przecież, że całe stworzenie aż dotąd jęczy i wdycha w bólach rodzenia. Lecz nie tylko ono, ale i my sami, którzy już posiadamy pierwsze dary Ducha, i my również całą istotą swoją wdychamy, oczekując przybrania za synów – odkupienia naszego ciała

Oto słowo Boże

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Ziarnem jest słowo Boże, a siewcą jest Chrystus, każdy, kto Go znajdzie, będzie żył na wieki.

EWANGELIA

Mt 13, 1-23

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza: Owego dnia Jezus wyszedł z domu i usiadł nad jeziorem. Wnet zebrały się koło Niego tłumy tak wielkie, że wszedł do łodzi i usiadł, a cały lud stał na brzegu. I mówił im wiele w przypowieściach tymi słowami: «Oto siewca wyszedł siał. A gdy siał, jedne ziarna padły na drogę, nadleciały ptaki i wydziobały je. Inne padły na grunt skalisty, gdzie niewiele miały ziemi; i wnet powschodziły, bo gleba nie była głęboka. Lecz gdy słońce wzeszło, przypaliły się i uschły, bo nie miały korzenia. Inne znowu padły między ciernie, a ciernie wybujały i zagłuszyły je. Inne wreszcie padły na ziemię żyzną i plon wydały, jedno stokrotny, drugie sześćdziesięciokrotny, a inne trzydziestokrotny. Kto ma uszy, niechaj słucha!» Przystąpili do Niego uczniowie i zapytali: «Dlaczego mówisz do nich w przypowieściach?» On im odpowiedział: «Wam dano poznać tajemnice królestwa niebieskiego, im zaś nie dano. Bo kto ma, temu będzie dodane, i w nadmiarze mieć będzie; kto zaś nie ma, temu zabiorą nawet to, co ma. Dlatego mówię do nich w przypowieściach, że patrząc, nie widzą, i słuchając, nie słyszą ani nie rozumieją. Tak spełnia się na nich przepowiednia Izajasza: „Słuchać będziecie, a nie zrozumiecie, patrzeć będziecie, a nie zobaczycie. Bo stwardniało serce tego ludu, ich uszy stępiały i oczy swe zamknęły, żeby oczami nie widzieli ani uszami nie słyszeli, ani swym sercem nie rozumieć, i nie nawrócili się, abym ich uzdrowił”. Lecz szczęśliwe oczy wasze, że widzą, i uszy wasze, że słyszą. Bo zaprawdę, powiadam wam: Wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło ujrzeć to, na co wy patrzycie, a nie ujrzeli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli. Wy zatem posłuchajcie przypowieści o siewcy. Do każdego, kto słucha słowa o królestwie, a nie rozumie go, przychodzi Zły i porywa to, co zasiane jest w jego sercu. Takiego człowieka oznacza ziarno posiane na drodze. Posiane na grunt skalisty oznacza tego, kto słucha słowa i natychmiast z radością je przyjmuje; ale nie ma w sobie korzenia i jest niestały. Gdy przyjdzie ucisk lub prześladowanie z powodu słowa, zaraz się załamuje. Posiane między ciernie oznacza tego, kto słucha słowa, lecz troski doczesne i uluda bogactwa zagłuszają słowo, tak że zostaje bezowocne. Posiane wreszcie na ziemię żyzną oznacza tego, kto słucha słowa i rozumie je. On też wydaje plon: jeden stokrotny, drugi sześćdziesięciokrotny, inny trzydziestokrotny».

Oto Słowo Pańskie

W Klimatach:

Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel – Matki Bożej Szkaplerznej 2

Druga encyklika Jana Pawła II: „Dives in misericordia” 3

20 lipca o godz. 18.00
Msza św. w intencji Bractwa Adoracyjnego 4

Adoracja Najświętszego Sakramentu w Kaplicy św. Anny 4

Galeria Dzwonnica zaprasza na wystawę malarstwa p. Andrzeja Brzozowskiego 4

KOMENTARZ

Przed Soborem Watykańskim II językiem liturgicznym była łacina, dziś używamy języków narodowych. Czy ta zmiana wpłynęła na nasze zaangażowanie w życie Kościoła? Sceptycy odpowiedzieliby, że niezbyt. Optymiści podkreślaliby, że pozwoliło to choćby na łatwiejszy udział we Mszy św. Jezus do swoich rodaków przemawiał w języku dobrze im znanym, a pomimo tego tak wielu zamknęło się na głoszoną przez Niego prawdę. Dlatego Jezus przestrzega: „Kto ma uszy, niechaj słucha!” Można bowiem słuchać, a nie usłyszeć.

Ks. dr Waldemar R. Macko

Intencja Różańcowa Kół Żywego Różańca

od 9.07.2023 do 10.09.2023

Módlmy się za prześladowanych za wiarę, aby czerpali moc i nadzieję z Krzyża Chrystusa.

Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel – Matki Bożej Szkaplerznej

W dniu 16 lipca Kościół obchodzi liturgiczne wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel – Matki Bożej Szkaplerznej. Wiąże się ono z objawieniami, jakie otrzymał generał zakonu karmelitańskiego Szymon Stock w 1251 roku. Matka Najświętsza miała mu wręczyć szkaplerz, dając jednocześnie obietnicę, że wszyscy, którzy będą go nosić, unikną kary potępienia. Dla całego Kościoła święto to zatwierdził papież Benedykt XIII w 1726 roku.

Góra Karmel

Nazwą Karmel określa się łańcuch gór biegnących ze środkowej Palestyny w kierunku Morza Śródziemnego i tutaj zakończony wysokim wzniesieniem. W czasach Starego Testamentu, dziewięć wieków przed Chrystusem, żył tu i działał prorok Eliasz (zob. 1 Krl 17,1-2 Krl 2,13). Walczył z bałwochwalczym kultem bożka Baala i, żyjąc w czystości, prostocie i ubóstwie, szukał obecności Boga żywego odnajdując ją w modlitwie i ciszy (1 Krl 19,9-14).

Pod koniec XII wieku na Górze Karmel osiedli pustelnicy, wznosząc tam kaplicę, w której czcili Matkę Bożą. Obrali Ją sobie za główną Patronkę oraz wzór życia kontemplacyjnego, dlatego też zostali nazwani Bracmi Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel. Uroczystość ku Jej czci była obchodzona w niektórych miejscach już w XIV wieku. Powoli rozszerzyła się na cały Zakon jako wyraz wdzięczności braci za liczne dobrodziejstwa udzielane Rodzinie Karmelitańskiej przez Matkę Bożą.

Karmelici w Europie

Kłęska wypraw krzyżowych i ponowne zajęcie Ziemi Świętej przez muzułmanów zmusiła zdecydowaną część karmelitów do emigracji do Europy. Ci, którzy zostali, ponieśli śmierć męczeńską. Ci natomiast, którzy wyruszyli do krajów europejskich, wkrótce założyli nowe klasztory na całym kontynencie.

Jako datę oficjalnej emigracji do Europy przyjmuje się rok 1238. Pierwszym miejscem docelowym była Sycylia, a potem południowa Francja i Anglia.

W Europie jednak karmelici, jako nieznanymi ze Wschodu, spotkali się z niezrozumieniem ich stylu życia. Z wielu miejsc podnosił się głos, by zabronić zakonowi dalszej działalności. Wówczas to, zgodnie ze starym przekazem karmelitańskim, z pomocą przybyła sama **Maryja, która objawiła się w nocy z 15 na 16 lipca 1251 r. modlącemu się o ratunek dla zakonu generałowi św. Szymonowi Stock. Obiecała mu pomoc i wskazując na szkaplerz, część habitu zakonnego, powiedziała: „Umiłowany synu! Przyjmij szkaplerz Twojego Zakonu. Przywilej dla ciebie i karmelitów. Kto w nim umrze, nie zazna ognia wiecznego. Oto znak zbawienia, ratunek w niebezpieczeństwach, przymierze pokoju i wiecznego zobowiązania”. Zakon Braci Karmelitów zgodnie z obietnicą został ostatecznie zatwierdzony przez Stolicę Apostolską, a nabożeństwo szkaplerzne stało się powszechne w całym Kościele.**

Karmelici boski

Zakon karmelitów boskich powstał w wyniku dążeń do przywrócenia pierwotnej reguły zakonu oraz odrzucenia nadużyć, które wkradły się przez wieki. 15 lutego 1432 w wyniku wielkiego upadku karności zakonnej karmelitów papież Eugeniusz IV zatwierdził złagodzoną regułę. Nie wszyscy karmelici pogodzili się z tą decyzją. Podejmowano próby odnowy życia zakonnego dążąc do przywrócenia reguły zatwierdzonej w 1247 przez papieża Innocentego IV. Reforma św. Teresy od Jezusa i św. Jana od Krzyża okazała się najtrwalsza. Doprowadziła ona do autonomii jurysdykcyjnej w postaci oddzielnego zakonu karmelitów boskich. 24 sierpnia 1562 w Avili powstał reformowany klasztor dla sióstr pw. św. Józefa, a potem 14 następnych. 3 marca 1581 erygowana została pierwsza prowincja karmelitów reformowanych. W 1593 uzyskali oni pełną autonomię jurysdykcyjną. Odąd zakon karmelitów dzieli się na trzewickowych i boskich.

Matka Boża Szkaplerzna

Karmelici boski w Polsce

Do Polski karmelici boski przybyli w 1605. Wtedy to założyli klasztor w Krakowie pw. Niepokalanego Poczęcia NMP. W 1617 r. utworzono samodzielną polską prowincję. W następnych latach założyli kilkanaście klasztorów m.in. w Lublinie, Poznaniu, Lwowie, Przemyślu, Wilnie (Ostra Brama), Warszawie, Berdyczowie. W 1731 r. doszło do podziału prowincji polskiej na dwie: polską i litewską.

Rozbiory przyczyniły się do niemal całkowitej likwidacji zakonu w Polsce. Po kasatach rozbiorowych pozostał tylko klasztor w Czernej. Odnowicielem zakonu został św. Rafał Kalinowski. W 1920 r. wskrzeszona została prowincja polska, a w 1993 r. została podzielona na: krakowską pw. Ducha Świętego i warszawską pw. Trójcy Przenajświętszej.

W czasie II wojny światowej śmierć męczeńską ponieśli bł. o. Alfons Mazurek, przeor klasztoru w Czernej, rozstrzelany przez Niemców w Nawojowej Górze, oraz o. Kamil Gleczman i br. Cyprian Lasoń z klasztoru w Wiśniowcu, zamordowani przez nacjonalistów ukraińskich z UPA.

Święci i błogosławieni

W ciągu swojej historii karmelici boski dali Kościołowi ponad 45 świętych i błogosławionych, w tym trzech doktorów Kościoła i jedną patronkę Europy.

Najbardziej znani święci i błogosławieni to:

- św. Teresa z Avili (zw. Wielką) - reformatorka zakonu
- św. Jan od Krzyża - reformator zakonu
- św. Teresa Benedykta od Krzyża - filozof z Wrocławia, męczenniczka II wojny światowej
- św. Rafał Kalinowski - odnowiciel zakonu karmelitańskiego na ziemiach polskich
- św. Teresa z Lisieux (zw. Małą) - mistyczka

Szkaplerz Karmelitański

W swojej istocie jest habitem. Przypomina o duchowym związku z rodziną karmelitańską i Osobą, od której tę szatę otrzymaliśmy. Jest pamiątką i widzialnym znakiem opieki Maryi. Jest wreszcie znakiem wyrażającym pragnienie upodobnienia się do Niej w czystości, wierności, miłości i posłuszeństwie.

Część szkaplerza opadająca na plecy podpowiada, że trudy, doświadczenia i krzyże znosić winniśmy pod opieką Maryi z poddaniem się woli Bożej, tak jak Ona to czyniła, a część spoczywająca na piersiach przypomina, że nasze serce winno bić dla Boga i bliźnich, z miłości odrywając się od przywiązań doczesnych i wiążąc się za pośrednictwem Maryi z dobrami wiecznymi.

Przygotowała Elżbieta Wrotek

Źródła:

Wikipedia

https://brewiarz.pl/vii_23/1607w1/index.php3?l=i

<https://www.karmel.pl/o-nas/>

http://szkaplerz.pl/szata/index.php?go=szkaplerz_symbolika

go=szkaplerz_symbolika

Nauczanie Jana Pawła II

Papież Jan Paweł II przez ponad 26 lat pontyfikatu ogłosił czternaście encyklik. Ich fundamentem jest nauczanie Soboru Watykańskiego II, którego realizację uczynił ważnym zadaniem swej posługi apostolskiej.

Encyklika to pismo w formie listu papieża do biskupów i wiernych całego świata. Porusza najistotniejsze problemy z zakresu doktryny wiary, organizacji Kościoła, życia chrześcijańskiego, kultu oraz w kwestiach społecznych. Początkami sięga czasów apostołskich, gdy Piotr, Paweł, Jakub czy Jan kierowali listy do poszczególnych Kościołów lokalnych. Po raz pierwszy terminu "encyklika" użył papież Marcin I w VII wieku. Od czasów Benedykta XIV tytuły encyklik wyznaczają pierwsze słowa tekstu zapowiadające podjętą problematykę.

Druga encyklika: „Dives in misericordia”.

Encyklika w całości jest poświęcona Bożemu miłosierdziu i najlepiej ukazuje charakterystyczny rys pontyfikatu Jana Pawła II, który sam przyznał, że tajemnica Bożego miłosierdzia najlepiej kształtuje obraz Jego posługi jako namiestnika Chrystusa. To w tej właśnie encyklice papież najwyraźniej ukazuje osobę Boga, pochylającego się z czułością i troską nad ludzką nędzą, słabością i grzesznością. Najważniejszym jednak rozdziałem Dives in Misericordia pozostaje część poświęcona Tajemnicy Paschalnej, w której papież przypomina, że kerygmat - przesłanie o zbawczej śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa leży w centrum chrześcijańskiej wiary. Dzięki Paschalnemu Misterium, nie tylko zostaliśmy odkupieni z mocy grzechu i śmierci, ale zostajemy zaproszeni do udziału w trynitarnym życiu samego Boga.

Odkrywanie oblicza Ojca

Pilną potrzebą naszych czasów jest odkrycie prawdy o człowieku i prawdy o Bogu. Chrystus jest Tym, w którym odsłania się prawda o nas samych, o tym, kim jest człowiek, jaka jest jego godność, powołanie i przeznaczenie. Chrystus odsłania równocześnie przed nami oblicze Ojca: „Kto Mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca” (J 14,8), który jest „Ojcem miłosierdzia i Bogiem wszelkiej pociechy” (2 Kor 1,3). Odkrywanie oblicza Ojca jest konieczne byśmy poznali nas samych (DM 1). Mówiąc o Bożym Miłosierdziu, trzeba zdać sobie sprawę także z tego, czym ono nie jest. Nie jest ono rodzajem amnestii, nie jest potraktowaniem zła tak jakby ono się nie wydarzyło, nie jest unieważnieniem porządku sprawiedliwości. Owszem, miłosierdzie przewyższa sprawiedliwość, ale jej nie przekreśla, przeciwnie, na niej się opiera (DM 14).

Jan Paweł II nie podaje w encyklice jakiegś katechizmowej definicji miłosierdzia, ale przybliża je przede wszystkim poprzez kontemplację Bożego działania w historii zbawienia, poświadczanego w Starym i Nowym Testamencie. Na tej podstawie można scharakteryzować miłosierdzie jako miłość, która pochyla się nad różnorodną biedą człowieka, zarówno biedą zewnętrzną (choroba, cierpienie, niewola) jak i duchową oraz moralną. Przejawem miłosierdzia Boga jest wybranie ludu na własność, wyprowadzenie go z niewoli i zawarcie Przymierza. Po akcie zerwania Przymierza przez grzech bałwochwalstwa ludu (Wj 32), Bóg karze grzech, ale ostatecznie triumfuje nad niewiernością ludu, dzięki okazaniu przebaczenia i objawieniu się jako

„Bóg miłosierny (...), bogaty w łaskę i wierność” (Wj 34,6). W toku dalszej historii Izraela lud wielokrotnie okazał się niewierny wobec Boga, ale Jego litość i wspaniałomyślność przeważały nad gniewem. W Starym Testamencie są dwa słowa hebrajskie używane na określenie miłosierdzia: **hesedi rahamim**.

Miłosierdzie objawione w Jezusie Chrystusie

Hesed wskazuje na wierność Boga wobec Przymierza, które sam zawarł ze swym ludem, wierność większą niż niewierność ludu. Rahamin z kolei wskazuje na miłość matczyną (hebr. rehem – łono matczyne), na szczególnie stosunek bliskości i więzi, którą odczuwa Bóg wobec swego ludu (DM 4). Pełnia objawienia miłosierdzia Boga następuje w Jezusie Chrystusie, w Jego nauczaniu (DM 5-6) i w paschalnym misterium Jego śmierci i zmartwychwstania (DM 7-9). Odnosząc się do nauczania Jezusa, Papież skupia się na analizie przypowieści o synu marnotrawnym, która objawia miłosierne oblicze Ojca. Miłosierdzie zostaje w niej ukazane jako podnoszenie w górę, jako wydobywanie dobra spośród wszelkich nawarstwień zła, które jest w świecie i w człowieku (DM 6). Orędzie Chrystusa zmierza do Jego krzyża i zmartwychwstania. Krzyż jest jednocześnie znakiem mocy i zła (DM 8) oraz wyrazem Bożej sprawiedliwości (DM 7), ale nade wszystko objawieniem Boga, który tak umiłował świat, że Syna swego dał, aby każdy kto w Niego wierzy, miał życie wieczne (zob. J 3,16). Uwierzyć w Syna oznacza uwierzyć w miłość, która jest mocniejsza od jakiegokolwiek zła, w które jest uwikłany człowiek i świat (DM 7). Paschalne misterium Chrystusa jest najwyższym objawieniem miłosierdzia, które jest zdolne usprawiedliwić człowieka, czyli przywrócić w nim ten ład, który Bóg w nim zamierzył od początku.

Miłosierdzie Boga w posłannictwie Kościoła

Zadaniem Kościoła jest wyznawać miłosierdzie Boga i głosić je, przyprowadzając ludzi do źródeł miłosierdzia Chrystusa. Kościół czyni to przede wszystkim poprzez misję głoszenia Słowa Bożego i sprawowania sakramentów, szczególnie Eucharystii i pokuty. Dlatego Kościół głosi nawrócenie, które polega na odkrywaniu miłosierdzia Boga (DM 13). Przepowiadaniu Słowa i udzielaniu sakramentów muszą towarzyszyć czyny miłosierdzia, w których ten, co wyświadcza miłosierdzie, jest

„BOGATY W MIŁOSIERDZIU SWOIM BÓG” (por. Ef 2, 4) jest Tym, którego objawił nam Jezus Chrystus jako Ojca.

- tymi słowami rozpoczyna się ogłoszona w dniu 30 listopada 1980 r. druga encyklika papieża Jana Pawła II zatytułowaną "Dives in misericordia".

Encyklika podzielona jest na 8 rozdziałów i omawia kolejno następujące zagadnienia

- I. KTO MNIE WIDZI, WIDZI I OJCA (Por. J 14, 9)
Objawienie Miłosierdzia
Wcielenie Miłosierdzia
- II. OREDZIE MESJAŃSKIE
Kiedy Chrystus rozpoczął czynić i nauczać
- III. STARY TESTAMENT
- IV. PRZYPOWIEŚĆ O SYNU MARNOTRAWNYM :.
Analogia
Szczególna koncentracja na godności człowieka
- V. MISTERIUM PASCHALNE
Miłosierdzie objawione w Krzyżu i Zmartwychwstaniu
Miłość potężniejsza niż śmierć - potężniejsza niż grzech
Matka miłosierdzia
- VI. „MIŁOSIERDZIE Z POKOLENIA NA POKOLENIE”
Obraz naszego pokolenia
Źródła niepokoju
Czy sprawiedliwość wystarcza?
- VII. MIŁOSIERDZIE BOGA W POSŁANNICTWIE KOŚCIOŁA :.
Kościół wyznaje miłosierdzie Boga i głosi je
Kościół stara się czynić miłosierdzie
- VIII. MODLITWA KOŚCIOŁA NASZYCH CZASÓW
Kościół odwołuje się do Miłosierdzia Bożego.

równocześnie obdarowanym, zgodnie z logiką nauczania Chrystusa z Kazania na Górze: „Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią” (Mt 5,7; DM 14). Ukazywanie oblicza Ojca, który pozwala się „widzieć” w Chrystusie, jest racją bytu Kościoła (DM 15).

Źródło: <https://www.spm.org.pl/nws/jan-pawel-ii-o-bozym-milosierdziu>

XV Niedziela Zwykła – 16 lipca 2023 r.

1. Koronka do Miłosierdzia Bożego zostanie odprawiona o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
2. Klub Honorowych Dawców Krwi PCK DAR SERCA serdecznie zaprasza do honorowego oddawania krwi podczas akcji „Królewski dar”, w godz. 11.00.-16.00. na terenie Pałacu Króla Jana III. Wszystkim, którzy oddadzą krew w czasie tej akcji zostaną wręczone upominki.
3. Msza św. w intencji członków Bractwa Adoracyjnego, o nowe powołania do Bractwa oraz za kapłanów posługujących w naszej parafii zostanie odprawiona w najbliższy czwartek, 20 lipca o godz. 18.00. Serdecznie zapraszamy do wspólnej modlitwy.
4. Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową w lipcu w intencji młodzieży, aby prowadzona przez Ducha Świętego była świadkiem wiary i czystych obyczajów. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30., we wtorek

środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godzinie 12.30., w sobotę o godz. 7.30., a w niedzielę o godz. 14.00.

5. W tym roku uroczystość patronalną naszej parafii – wspomnienie liturgiczne św. Anny, Matki Najśw. Maryi Panny – obchodzimy w niedzielę 30 lipca. Zachęcamy wszystkie wspólnoty parafialne i służbę liturgiczną do licznego udziału we Mszy św. o godz. 13.00. i w procesji Eucharystycznej. Nowennę do św. Anny rozpoczniemy 21 lipca. Zapraszamy wszystkich parafian do licznego udziału w nabożeństwie, aby w ten sposób lepiej przygotować się do uroczystości odpustowej.

6. Galeria Dzwonnica zaprasza w dniach od 1 lipca do 31 sierpnia br. na wystawę malarstwa p. Andrzeja Brzozowskiego.

7. W tym tygodniu w sobotę, 22 lipca, przypada święto św. Marii Magdaleny. Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

20 lipca o godz. 18.00

Msza św. w intencji członków Bractwa Adoracyjnego, o nowe powołania do Bractwa oraz za kapłanów posługujących w naszej parafii.

Adoracja Najświętszego Sakramentu w Kaplicy św. Anny

ŚRODA godz. od 7.30 – 21.00
CZWARTEK godz. od 7.30 – 24.00
PIĄTEK godz. od 7.30 – 19.00

Niedziela 30 lipca br. Msza św. o godz. 13.00
– uroczystość patronalna naszej parafii,
wspomnienie liturgiczne św. Anny, Matki Najśw. Maryi Panny.

Nowennę do św. Anny rozpoczniemy 21 lipca br.
Zapraszamy

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

Galeria DZWONNICA

1.07. - 31.08.2023 r.
zapraszamy
do Dzwonnicy
na wystawę malarstwa
p. Andrzeja
Brzozowskiego